

96. Al-Alaq

Namn Suran har fått sitt namn efter ordet *'alaq* i den andra versen.

Uppenbarelsens period

Denna sura har två delar: den första delen består av verserna 1–5, och den andra av verserna 6–19. Om den första delen är den stora majoriteten av de islamiska lärda överens om att den utgör den allra första uppenbarelsen som sändes ned till den Helige Profeten (över honom vare Allahs frid och välsignelser). I detta avseende är hadithen från Hadrat A'ishah — som Imam Ahmad, Bukhari, Muslim och andra traditionister har återgett genom flera kedjor — en av de mest autentiska haditherna i ämnet. I den berättar Hadrat A'ishah hela historien om uppenbarelsens början, sådan hon själv hörde den från Allahs Helige Sändebud.

Dessutom har Ibn Abbas, Abu Musa al-Ash'ari och en grupp följeslagare också uppgett att detta var de allra första verserna av Koranen som uppenbarades för Profeten. Den andra delen sändes ned senare, när Profeten (över honom vare frid) började utföra den föreskrivna bönen i Ka'bahs område och Abu Jahl försökte hindra honom genom hot.

Uppenbarelsens början

Traditionisterna har återgett berättelsen om uppenbarelsens början från Imam az-Zuhri, som hörde den från Hadrat Orwah ibn az-Zubayr, som hörde den från sin faster Hadrat A'ishah.

Hon berättar att uppenbarelserna till Profeten (över honom vare frid) började i form av sanna (i andra traditioner: goda) drömmar. Varje dröm han såg visade sig som om han såg den i fullt dagsljus. Därefter blev avskildhet kär för honom, och han brukade gå till Hira-grottan för att ägna sig åt dyrkan där i flera dagar och nätter. (Hadrat A'ishah använder ordet *tahannuth*, som Imam az-Zuhri förklarar som *ta'abbud*: hängiven dyrkan. Detta var en form av tillbedjan som han utförde, eftersom han ännu inte hade fått lära sig bönen av Allah.)

Han tog med sig proviant och stannade där i flera dagar, och återvände sedan till Hadrat Khadijah, som gav honom nya förnödenheter. En dag, när han befann sig i Hira-grottan, kom uppenbarelsen plötsligt till honom och Ängeln sade: "Läs."

Hadrat A'ishah återger Profetens egna ord: "Jag sade: Jag kan inte läsa. Då tog Ängeln mig och pressade mig tills jag inte längre kunde uthärda det. Sedan släppte han mig och sade: Läs. Jag sade: Jag kan inte läsa. Han pressade mig en andra gång tills jag inte längre kunde uthärda det. Sedan släppte han mig och sade: Läs. Jag sade åter: Jag kan inte läsa. Han pressade mig en tredje gång tills jag inte längre kunde uthärda det. Sedan släppte han mig och sade: *Iqra' bismi rabbika alladhi khalaq ... till ma lam ya'lam.*"

Hadrat A'ishah säger: "Sedan återvände Allahs Sändebud hem till Hadrat Khadijah, darrande av fruktan, och sade: 'Täck mig, täck mig', och han täcktes. När rädslan hade lämnat honom sade han: 'O Khadijah, vad har hänt mig?' Sedan berättade han allt som hänt och sade: 'Jag fruktar för mitt liv.' Hon sade: 'Nej, aldrig! Var vid gott mod. Vid Gud, aldrig kommer Gud att förnedra dig: du upprätthåller släktbanden, du talar sanning, (en tradition tillägger: du återlämnar det som anförtrotts dig), du bär de hjälplösa bördor, du hjälper de fattiga, du hedrar gästerna och du bistår i allt gott.'"

Sedan tog hon honom till Waraqah ibn Nawfal, hennes kusin. Han hade blivit kristen under förislamisk tid, skrev evangeliet på arabiska och hebreiska, och var mycket gammal och blind. Hadrat Khadijah sade: "Broder, lyssna till din brorson." Waraqah sade: "Vad har du sett, min

brorson?" Profeten beskrev vad han sett. Waraqah sade: "Detta är samma *Namus* (Uppenbarelsens Ängel) som Allah sände till Moses. Om jag ändå vore ung under din profetgärning! Om jag ändå levde när ditt folk kommer att fördriva dig!"

Profeten sade: "Kommer de att fördriva mig?" Waraqah sade: "Ja. Aldrig har någon kommit med det du har kommit med utan att behandlas som en fiende. Om jag lever tills dess kommer jag att stödja dig med all min kraft."

Men inte långt därefter dog Waraqah.

Denna berättelse visar tydligt att även innan Ängeln kom var Allahs Sändebud känd för sin rena karaktär, och när Khadijah hörde hans upplevelse betraktade hon den inte som något ont, utan sade omedelbart att det var samma Ängel som kom till Moses — vilket visar att även hon ansåg honom vara en person värdig profetskap.

Anledningen till uppenbarelsen av verserna 6–19

Den andra delen av suran uppenbarades när Profeten började utföra bönen på islams sätt i Ka'bah, och Abu Jahl försökte hindra honom.

Efter att Profeten blivit utsedd till sändebud, och innan han öppet började predika islam, började han utföra bönen i Ka'bahs område på det sätt Allah lärt honom. Quraysh märkte då för första gången att han antagit en ny religion. Folket såg på med nyfikenhet, men Abu Jahl, i sin arrogans och stolthet, hotade Profeten och förbjöd honom att dyrka på detta sätt i Ka'bah.

Flera hadither från Ibn Abbas och Abu Hurayrah beskriver Abu Jahls dåraktiga beteende.

Abu Hurayrah berättar att Abu Jahl frågade Quraysh: "Sätter Muhammad sitt ansikte mot marken inför er?" När de svarade ja sade han: "Vid Lat och Ozza, om jag någonsin ser honom göra det, ska jag sätta min fot på hans nacke och gnida hans ansikte i dammet."

När han sedan såg Profeten i denna ställning och gick fram för att göra det, vände han plötsligt tillbaka som om han blivit skrämmd. När han tillfrågades sade han att det fanns en eldgrav och en fruktansvärd gestalt mellan honom och Muhammad, och några vingar. Profeten sade då: "Om han hade kommit nära mig skulle änglarna ha slitit honom i stycken."

Enligt Ibn Abbas sade Abu Jahl: "Om jag ser Muhammad be vid Ka'bah ska jag trampa hans nacke." När Profeten hörde detta sade han: "Om han gör det kommer änglarna att gripa honom omedelbart."

En annan tradition från Ibn Abbas berättar att Profeten bad vid Maqam Ibrahim. Abu Jahl passerade och sade: "O Muhammad, förbjöd jag dig inte detta?" Sedan hotade han honom. Profeten tillrättavisade honom då kraftigt. Abu Jahl sade: "O Muhammad, med vilken styrka tillrättavisar du mig? Vid Gud, mina anhängare i denna dal är fler än dina."

På grund av dessa händelser uppenbarades surans del som börjar med *Kalla inn al-insana la-yatgha*. Det är naturligt att denna del hör hemma i denna sura, eftersom Profeten efter den första uppenbarelsen först uttryckte islam genom bönen, och konflikten med avgudadyrkarna började just där.